

Escac al rei i obertura catalana

written by Joan Casajuana | 25 de març de 2018

L'Estat jugava amb blanques i la República amb negres. Pels fets d'octubre de 2017 les blanques van menjar-nos diverses peces. Pel cap baix, i al meu entendre, un cavall i dos peons.

Després de la desfeta, caiguts en l'obertura blanca 155, les negres tot just comencem a alçar-nos cautelosament i, encara adolorides, sortim de l'atzucac a través d'un nou camí, i emprenem una obertura en la qual mai abans no hi havíem ni somniat. Ara obrim les ales per desguarnir la defensa de les blanques, disposats a fer-hi un bon forat i deixar-hi els reis al descobert.

La feblesa del rei blanc és a la vista i l'alfil negre de Brussel·les ara li fa escac des de Waterloo. Li ha posat el focus internacional a sobre i, enlluernant-lo, les negres iniciem l'atac. Les impertorbables blanques hauran de moure fitxa i podrien quedar ben descol·locades quan els hi arribin les sentències d'Estrasburg i Nova York (l'ONU).

No els hi quedarà altra que enrocar-se i persistir amb la vella estratègia de les mentides, la violència dels insurgents i tota aquesta fabulació de la qual tant en parlen. Això els hi podria costar les primeres peces. No només peons, potser un cavall i alguna torre.

En definitiva, les negres iniciem una estratègia insòlita, l'obertura catalana, que com és sabut consisteix a sacrificar peons per a deixar pas, en aquest cas a l'alfil negre.

Potser corre perill la nostra pica a Flandes. Tenim assegurat el nostre alfil de Brussel·les? Donaran bon joc els peons que tenim a Suïssa i al Regne Unit?

Fins quan no podrem treure algun dia a jugar les nostres

torres encara engarjolades? Sortiran empoderades del presidi?, tal com van sortir-ne un dia Gandhi i Mandela?

Mantindrem units tots els peons? Tenim algun cavall a punt per a fer el salt?

No tenim rei ni en volem cap. Potser sí que som ben orfes. És això feblesa o fortalesa? La nostra reina encara no la coneixem. S'encarnarà aquesta algun dia en un personatge rellevant? Tindrem un dia una heroïna o un heroi que ens lideri i faci història?

I mentrestant les blanques, com duran el pròxim contraatac? Ens trinxaran un altre cop? o canviaran d'estratègia i buscaran les taules? S'atreviran al final a negociar? Els ho permetrà el seu poble i els seus reis?

O seguiran amb el joc brut, cruspint-se peons negres sense miraments?

Ves que aquest joc brut no els hi retorni com un bumerang furiós, ens tombi el tauler enlaire i acabem tots recollint peces del terra.

Aleshores, si fos aquest el cas, l'Estat tal com fins ara el coneixem haurà caigut i ja no hi haurà una altra partida. I això, no ens enganyem, no serà gratis. Tanmateix no hi jugarem més a aquest vell joc. Les nostres peces ja s'hauran trencat i ja no les voldrem mai més, ni de fusta ni de plàstic.

I quan ens vulguin fer escac i mat ja serà tard, perquè les peces negres les tindrem del segle XXI, immaterials, digitals i virtuals. Ja no podran trepitjar-les com en segles anteriors. Ni podran tornar a tirar-nos les peces per terra, ni per damunt del cap i rebentar-les com tants cops van fer al llarg de la història. Ens faran mal, no ens enganyem. No ens ho perdonaran. Però aleshores l'Estat haurà deixat de ser el seu i serà el nostre. Vull dir de tots, dels nostres fills, del nostre poble.

Probablement, quan això passi, molts ja no hi serem. Però als nostres fills els deixarem un país alliberat i les blanques acabaran jugant soles i avorrides al seu vell joc trampós de sempre, fins que no els hi quedi més remei que entendre que el segle XX va acabar per sempre més.

Els ministeris, ambaixades i organismes de govern plens de despatxos i funcionaris passaran a ser una imatge del passat. Les formes del poder i les esbroncades del ministre hauran canviat de forma i les exercirem el poble, democràticament, en xarxa i des de baix. Els controls seran globalitzats, supranacionals, blindats i deslocalitzats. El futur que ens espera no dependrà ja de Madrid.

Aleshores ens parlaran de federar-se i de bon rotllo fraternal i, per fi, en podrem tornar a parlar com a germans lliures i iguals, com vàrem fer el segle XV, però amb les noves peces virtuals i actualitzades, amb un tauler més just, enmig d'una Europa renovada i en mans de la nostra refundada República del segle XXI.